

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁγκωδεδσάτη, μὲ 650 πυκνὰς καὶ καλλιτεχνικὰς σελίδας ἐνεφανίσθη κατακτώσα καὶ πάλιν τὰς συμπαθείας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ἡ «**Ποικίλη Στοά**» τοῦ ἔτους 1912—τόμος μνημειώδης εἰς περιεχόμενα καὶ ἐξωτερικὴν ἐπιβολήν, δείγμα ἀκαταπονήτου επιμονῆς καὶ μόχθων τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς κ. **Ἰωάννου Ἀρσένου**, ἔχοντος συνεπίκουρον τὸν φίλον τῶν γραμμάτων κ. **Μ. Παραλίωβιτς**. Ὁ ἐφετεινὸς δέκατος πέμπτος τόμος, γεφυρώνων ἐν χάσμα δεκαετῶς ἀσυνείας, ἐπιστεγάζει θαυμασίως ἔργον θεμελιωθὲν ἐπὶ τῆς εὐσυνειδησίας καὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὸ καλόν. Ἡ σταδιοδρομία τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» εἶνε τόσον φωτεινὴ, τόσον ἀναπόσπαστος ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων, ὥστε δικαίᾳ ἀποδοιναί ἡ χάρις ᾗ αἰσθάνεται τις βλέπων ἀναθίσον ἐν Ἡμερολόγιον, τὸ ὅποιον λόγῳ ὄγκου καὶ ἐκλεκτικότητος ὕλης καὶ καλλιτεχνικῆς διατάξεως ἐκάρτησε τὰ σκήπτρα.

Ἡ «Ποικίλη Στοά» συγκεντρώνει ποικίλην, ἀλλὰ καὶ σπουδαιότατην λογοτεχνικὴν ἐργασίαν, ὀφειλομένην εἰς τοὺς κορυφαίους τῶν γραμμάτων ἐργάτας, παλαιούς καὶ νέους. Δὲν θά ἤρκει σελὶς τῆς «Πινακοθήκης» νὰ ἀναγραφῶσι τὰ περιεχόμενα τοῦ τόμου. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα **Φλογαίτου, Παράσχου, Ἀννίου, Μιστριώτου, Καραλίδου, Σκαλτσούνη, Λουκούδη, Φιλαρέτου, Μαρτζώκη, Ράδου, Παλαμῆ, Σαριπόλου, Πολέμη, Παπαντωνίου, Καλλισπέρη, Καμπούρογλου, Καλογεροπούλου, Νιρβάνα, Ξενοπούλου, Μαλακάκη, Δημοτραπεζοπούλου, Φιλαδελφείας, Ἀλεξάνδρου, Παπαδοπούλου, Εὐγενίας Ζωγράφου** κ.λ.π.

Ἡ «Ποικίλη Στοά» δὲν πρέπει νὰ λείψῃ ἀπὸ καμμίαν βιβλιοθήκην, διὰ τὴν ὑπέροχον συγγραφικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀξίαν τῆς.

★

Ἐξεδόθησαν ἐν τεύχει οἱ **Τίτλοι, πρωτότυποι ἐργασίαι, ἐπισημονικαὶ μελέται** καὶ ὁρᾶσις τοῦ γνωστοτάτου καὶ διακεκριμένου ὀφθαλμιάτρου κ. **Σπῆλιον Χαραμῆ**, ὑποψηφίου πρὸς κατάληψιν Πανεπιστηφιακῆς ἑδρας. Ὁ διεξερχόμενος τὸ ἐξ 70 ὅλων σελίδων τεύχος πείθεται περὶ τῆς ἀόκνου ἐπιμελείας, ἣν ἐπέδειξετο καὶ περὶ τῶν πρωτοτύπων ἐργασιῶν του, αἰτίνας εὐφημότατα ἐκρίθησαν πάντοτε ὑπὸ τῶν ξένων ἐταιρειῶν καὶ ὀφθαλμολόγων. Αἱ μελέται τοῦ κ. Χαραμῆ ἀποδεικνύουν αὐτὸν εὐσυνειδητὸν ἐπιστήμονα εὐμοιροῦντα προσεκτικῆς παρατηρήσεως καὶ διαγνωστικῆς ἱκανότητος. Ἐνδεδειγμένους ἐργαζόμενους εἰς τρεῖς κλινικάς, ὅς διευθύνει. καὶ ἀποκτῆσας πείραν μεγάλην, ἥτοι ὁ ἐνδεδειγμένος διὰ τὴν καθήγησιν.

★

Κριτικῆς χρονογραφίας ἐπιτομῆς δεκάλογος τῶν μετὰ Θεοράνην

★

Χρησιμώτατον διὰ τὴν νεολαίαν βιβλίον ἐξέδωκεν ὁ Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν ὠφελίμων βιβλίων, **Εἰκόνας** ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἱστορίας. Ἐκάστη σελὶς —καὶ εἶνε ἐν ὅλῳ 52— κοσμεῖται ἀπὸ μίαν γεωμακτιστὴν εἰκόνα ἱστορικοῦ θέματος, κάτωθεν δ' αὐτῆς ὑπάρχει σύντομος ἐπεξηγήσις τῆς εἰκόνης.

★

Ὁ κ. **Ἀθ. Μπούτουρας**, ἱκανὸς φιλόλογος, ἀλλὰ προώρως ἐμπλακεὶς εἰς ἔρδας, ἐξέδωκε **Προλεγόμενα εἰς τὸ Νεοελληνικὸν Λεξικόν**, οὗ εἶνε συντάκτης. Εἰς τὸ νέον βιβλίον του —τὸ πέμπτον ἐντὸς διετίας— ἀφ' ἐνὸς μεν συνεχίζει τὴν ἐπιβασίν του κατὰ τῆς Κοντικῆς μερίδος τῶν φιλόλογων καὶ ἰδίᾳ κατὰ τοῦ διδασκάλου του κ. **Γ. Χατζηδάκι**, ἀφ' ἑτέρου δὲ περιλαμβάνει τὸ πρόγραμμα τοῦ ἐκδοθησομένου ὑπὸ τοῦ

Κράτους Νεοελληνικοῦ Λεξικοῦ ἱστορικῶς καὶ ἐκθέτει συγχρόνως τὰ τῆς καταρτίσεως καὶ τὰς πηγὰς τοῦ ἀρχείου τοῦ Λεξικοῦ, ἐξηγῶν πῶς εἰργάσθη μέχρι τοῦδε.

★

Δυσχερὲς ἔργον ἐπεχείρησεν ὁ κ. **Μ. Μαγκάκης** εἰς τὸν νεαρὸν λόγιον τῶν παρεχόντων πολλὰς ἐλπίδας εὐδοκίμησεως, νὰ μεταφράσῃ ρυθμικῶς τὰ περίφημα **Σονέτα τοῦ Σαίξπηρ**. Ἡ προσπάθεια τοῦ μεταφραστοῦ ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικὴ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φανῇ ἡ ἀξία τῶν ποιημάτων καὶ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀπολαύσωμεν αὐτῆν.

★

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Σπανδωνῆ** ἐξεδόθη τεύχος περιέχον γνώμας πολλῶν λογιῶν καὶ ἰδίως θεατρικῶν συγγραφέων καὶ τῶν κορυφαίων ἡθοποιῶν περὶ τοῦ κ. **Ἐδ. Φύρστ**. Ὅλοι αἱ γνώμαι συμφωνοῦν ὅτι ὁ συμπαθὴς ἡθοποιὸς εἶνε ὁ κράτιστος τῶν συγχρόνων παρ' ἡμῖν δραματικῶν ἡθοποιῶν. Τὸ τεύχος περιλαμβάνει καὶ πολλὰς εἰκόνας τοῦ κ. Φύρστ, εἰς διαφόρους ρόλους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΦΕΞΗ

Νόμοι. — Ἡ πρακτικὴ, ἡ βαθεῖα ἀλλὰ συγκεκριμένη σκέψις τοῦ Πλάτωνος, ἀποτέλεσμα μακρᾶς παρατηρήσεως καὶ στοχασμοῦ καὶ πείρας διατυποῦται εἰς τὸν τελευταῖον του διάλογον, τοὺς «**Νόμους**», τοὺς ὁποίους, ὡς λέγεται, καὶ ἀπέθανε γράφων ὁ μέγας φιλόσοφος. Ὁ διάλογος οὗτος λιτὸς εἰς τὴν ἔκφρασιν σπανίως ἀναφερόμενος εἰς ἀλληγορίαν καὶ μῦθον, μεστὸς ὅμως σοφῶν γνωμῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀντιλήψεων εὐρυτάτων, εἶνε ἐκτενὴς ὡς ἡ «**Πολιτεία**» καὶ διατυπώνει σύστημα κοινωνικῆς διαρρυθμίσεως καὶ πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ πραγματοποιησίου ἀμέσως καὶ κατορθωτοῦ. Εἶνε δὲ καταληπτόν, ὅτι πλείεσται τῶν εἰς τοὺς **Νόμους** Πλατωνικῶν ἀντιλήψεων ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῶν νέων πολιτειῶν καὶ πολιτευμάτων καὶ νόμων, ἀλλὰ δὲ πάλιν εἶνε αὐταὶ αὐταὶ αἱ νεωτεριστικαὶ βλέψεις τῆς σήμερον. Ὁ διάλογος διεξάγεται μεταξὺ ἐνὸς ἀνωμόμου Ἀθηναίου, ἥτοι αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος καὶ δύο ἄλλων ἐκ Λακεδαιμόνων καὶ Κρήτης, ἥτοι ἐκ τόπων ὅπου ὑπῆρξαν ἐξόχως φημιζόμενα νομοθεσίαι. Οὔτε Σωκράτης πλέον παρεμβάλλεται, οὔτε περιγραφή τῶν διαλεγομένων γίνεται ὅπως εἰς τοὺς ἄλλους διαλόγους, ἀλλὰ καθεὶς ἐκ τῶν τριῶν παρίσταται διερχόμενος μιᾶς σταθερᾶς θεωρίας. Γίνεται δὲ ἡ συνδιάλεξις εἰς μιᾶς ἡμέρας πορείαν ἀπὸ Κνωσσοῦ εἰς τὸ ἄντρον τοῦ Διός, ἥρεμος καὶ ἄνευ ἐπεισοδίων, συζητικὴ δὲ καὶ διευκρινιστικὴ τοῦ ἐν αὐτῷ θέματος, ἥτοι τῆς συνθέσεως νόμων πρὸς ἄμμεσον καὶ σχετικῶς μὲ τὰς κοινωνικὰς ἀτελείας πραγματοποιησίου ὀργάνωσιν πολιτεύματος. Οἱ **Νόμοι** μεταρρασθέντες ὑπὸ τοῦ κ. **Κ. Ζάμπα** ἐξεδόθησαν εἰς τὴν Βιβλιοθήκην Φέξη Ἀρχαίων Ἑλλήνων Συγγραφέων.

Ἰππίας μείζων. — Τί εἶναι τὸ ὥραϊον; Ποία εἶνε ἡ ἐκδήλωσις του καὶ ποία τὰ ἀποτελέσματά του ἐπὶ τοῦ ἀτόμου καὶ ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς οὐμάδος; Τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα ἐξετάζει ὁ Πλάτων εἰς τὸν διάλογόν του «**Ἰππίας μείζων**» τὸ ἀναλύει, τὸ λεπτολογεῖ, τὸ διευκρινίζει, ὥστε νὰ δώσῃ εὐρυτάτην ἀποψιν εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀντίληψιν καὶ ἰδεολογικῶς νὰ πλατύνῃ τὸν ὁρίζοντα τῆς τέχνης ἕως ἐκεῖ, ὅπου ἀκόμη ἴσως ἡ διμιοιργικὴ καλλιτεχνία δὲν ἔρρασε. Προγεγραμμένη δὲν εἰς τὴν φιλοσοφικὴν τοῦ Ὁραίου ἔρευναν ὁ Πλάτων μελετᾷ πρῶτον ἂν ὥραϊον εἶνε τὸ πρέπον, ἔπειτα ἂν ὥραϊον εἶνε τὸ χρησίμον, κατ᾽ ἂν ὥραϊον εἶνε τὸ ἱκανόν, ὕστερον ἂν ὥραϊον εἶνε τὸ ἀγαθὸν αἴτιον καὶ τέλος ἂν ὥραϊον εἶνε τὸ ἡδονικόν εἰς τὴν ὁρασίαν καὶ τὴν ἀκοήν. καταλήγει δὲ εἰς γενικότητα περιλαμβάνουσαν τὸ ὥραϊον εἰς τὴν ἀρχικὴν καὶ συνάμα ἀπωτάτην τῆς τελειώσεως τοῦ κόσμου ροπήν.